

*Tiskové oddělení*

## **PROJEV PREZIDENTA REPUBLIKY**

### **INICIATIVA PRO EVROPU**

*Paříž, Sorbonna – úterý 26. září 2017*

Dámy ministryně a pánové ministři,  
dámy poslankyně a pánové poslanci,  
pane prefekte,  
pane rektore,  
dámy prezidentky univerzity a pánové prezidenti univerzity,  
dámy a pánové,

Budu k vám hovořit o Evropě. „Zase,“ řeknou si někteří. Budou si muset zvyknout, protože neustanu. A protože v tom spočívá náš boj, naše dějiny, naše identita, náš obzor, to, co nás chrání a co nám dává budoucnost.

„Už? Je to nutné?“ řeknou si jiní. Protože pro ně není nikdy vhodná chvíle hovořit o Evropě. Je vždy příliš brzy nebo příliš pozdě. Zvykli si na tu taktiku. Je o tolik snadnější nikdy nevysvětlovat, kam chceme jít, kam chceme vést naše národy, a ponechat své argumenty skryté, protože jsme jednoduše ztratili cíl. Je o tolik snazší sáhodlouze diskutovat o způsobech, aniž bychom přesně věděli, kam směřujeme.

Všichni si tedy zvykli už neříkat, co si myslí, a tvářit se, že to je taktika. Zkušenost nám ukazuje, že to nevede k ničemu.

Přijít o tom hovořit na Sorbonnu má, pane rektore, velký smysl. Všichni ctíme velkou prestiž tohoto přednáškového sálu. Ale Sorbonna nebyla prvotně tato prestižní budova. Nejdrůbežověji to byla myšlenka. Myšlenka v hlavách několika vzdělců a jejich žáků, kteří vytvářeli svou budoucnost, sedíce na slámě.

Tento sál Sorbonnu nedělá. Ta dnes existuje díky představě, kterou její profesori a studenti mají o lidském vědění. Představě, jejíž síla žije již osm století. Evropa je také taková představa. Představa, která již po staletí existuje v myslích pionýrů, optimistů, vizionářů, představa, kterou si musíme neustále připomínat. Protože ty nejkrásnější představy, ty, díky nimž můžeme jít kupředu, ty, jež dělají osudy lidí lepšími, jsou vždy křehké. A Evropa bude žít pouze na základě představy, kterou si o ní vytvoříme. Je na nás ji oživit, udělat ji krásnější a silnější, nenechat se zastavit formou, kterou jí dávají historické okolnosti. Protože tato forma pomíjí, ale představa zůstává a její ambice musí být ambicemi našimi.

Žít v kolegalitě, taková byla myšlenka Roberta de SORBONA. A ze všech koutů světa přicházeli intelektuálové a vzdělanci, kteří začali vytvářet evropskou myšlenku. Přes války a krize, přes všechny ty dějinné peripetie, které Evropu postihly, tato myšlenka nepřestávala růst a šířit se. A tam, kde mohl zvítězit chaos, vždy zvítězila civilizovanost.

Jsme dědicové celé této historie. Jsme dědicové dvou vzplanutí minulého století, která mohla uvrhnout naši Evropu do temnot, dvě světové války, které ji zdecimovaly a mohly nás pohltit.

Společně jsme ale zkoušky překonali a vždy se z nich poučili. Myšlenka opět povstala z rozvalin. Touha po bratrství byla silnější než pomsta a nenávist.

To jasnozřivost předků zakladatelů pomohla přetvořit tento světový boj za evropskou nadvládu v bratrskou spolupráci či mírumilovnou rivalitu. Na pozadí Společenství uhlí a oceli či Společného trhu tento projekt vytvářel příslib míru, prosperity a svobody.

Když se o generaci později do Společného trhu zapojily Řecko, Španělsko a Portugalsko, neměla tato slova pouze technický rozměr. Pro všechny, kteří se právě vymanili z diktatury, znamenala závan svobody. Když se o další generaci později připojily země takzvané východní Evropy od Polska po Bulharsko, opět námi proběhl závan naděje. Konečně jsme mohli napravit historii, jež začala v roce 1947. Pro mnoho zemí, které zažily ty nejhorší represe, vstoupit do Evropské unie vypadalo jako zcela nový příslib emancipace.

Bezpochyby jsme si tenkrát ještě nevšimli, že se naše vysněná Evropa rozrůstala ve skrytu. Nejdříve skrytá před zbytkem světa. Její bezpečnost se jí netýkala – postarala se o ni Amerika. Její ekonomie věděla, kudy se ubírat – dohnat Ameriku. Také skrytá před národy. Rodící se evropský projekt byl misí těch, kteří navazovali nitě rozervaného kontinentu, překonávající národní vášně.

Ten hlavní smysl přetrval. Ale hráze, za kterými mohla Evropa rozkvétat, zmizely. Dnes tu stojí zranitelnější, vystavená napospas poryvům globalizace a, což je bezpochyby ještě horší, myšlenkám, které se jeví jako vhodnější řešení.

Tyto myšlenky mají jméno: nacionalismus, identitarismus, protekcionismus. Tyto ideje kdysi rozdmýchaly oheň, ve kterém mohla Evropa zahynout. Dnes se vrací v novém hávu. Tvrdí o sobě, že zde mají své místo, protože cynicky těží ze strachu národů. Příliš dlouho jsme zavírali oči před jejich mocí. Příliš dlouho jsme žili v jistotě, že se minulost nikdy nevrátí, že jsme se poučili, domnívali jsme se, že můžeme ustrnout v malátnosti, zvyku a trochu nechat usnout tuto ambici, tuto naději, kterou měla v sobě Evropa nést, protože se pro nás stala příliš jistou.

Ale smutné vášně Evropy nezmizely, připomínají se nám a fascinují nás. Dokážou nás přimět zapomenout na zástupy neštěstí, které po nich v dějinách vždy následovaly. Uklidňují nás a dovolím si i říci, že by mohly zvítězit. Ne proto, že by byli lidé příliš důvěřiví! Ne proto, že by byla evropská myšlenka mrtvá! Ale proto, že jsme jim nevědomě, ze slabosti či zaslepení připravili podmínky k vítězství. Protože jsme na tuto ambici zapomněli! Protože jsme zapomněli Evropu bránit! Protože jsme zapomněli přicházet s návrhy pro Evropu. Protože jsme v nás nechali usídlit se pochybnost.

Co říkají našim národům? Že oni mají řešení. Že oni je ochrání. Ale před čím? Před všemi nebezpečími, které nás čekají – od oteplování planety přes migraci, terorismus po přechod do digitálního světa – to vše jsou světové výzvy, vůči kterým zmůže jeden národ, který se uzavře do sebe, jen velmi málo.

Lžou lidem, ale my jsme je nechali, protože jsem chtěli, aby se rozšířil názor, že z Evropy se stala neschopná byrokracie. Všude po Evropě jsme vysvětlovali, že když přijde omezení, může za něj Evropa! Že když se ukázala neschopnost, nebyli jsme to my, to byl Brusel! Ale zapomněli jsme při tom, že Brusel jsme my, vždy a v každém okamžiku! Již jsme nenavrhovali, již jsme nechtěli. Nenechám nic těm, kteří slibují nenávist, rozdělenost a uzavření se národů. Nenechám je vznést žádný návrh. To Evropa je má činit a prosazovat, tady a teď.

Protože ano, nemůžeme si dovolit ponechat si stejné zvyky, stejnou politiku, stejný slovník, stejný rozpočet. Už se nemůžeme ubírat cestou uzavírání se národů do sebe, protože by to bylo kolektivní

ztroskotání. Nesmíme se nechat tou myšlenkou zastrašit! Odmítnutím této lži se ukážeme být na úrovni své doby, jejích problémů a jejich závažnosti.

Jediná cesta, která nám zajistí budoucnost, ta, o které vám chci dnes povídat – tu si musíme vytyčit sami. Je to znovuzaložení svrchované, jednotné a demokratické Evropy. Odvažme se spolu tuto cestu prokázat. Jak jsem vždy tvrdil před Francouzi, tvrdím i dnes se stejným přesvědčením: Evropa, jak ji známe dnes, je příliš slabá, příliš pomalá, příliš neefektivní, ale je to pouze Evropa, kdo nám umožní jednat ve světě, tváří tvář současným výzvám.

Pouze Evropa může jedním slovem zajistit opravdovou svrchovanost, to znamená naši schopnost existovat v současném světě a bránit zde naše hodnoty a naše zájmy. Musíme vybudovat evropskou svrchovanost, je to nutné. Proč? Protože to, co utváří, co posiluje naši hlubokou identitu, tato rovnováha hodnot, vztah ke svobodě, k lidským právům a ke spravedlnosti jsou na této planetě nevídané. Naše pouto k tržní ekonomice a sociální spravedlnosti jsou nevídané stejně tak. To, co Evropa představuje, nemůžeme slepě svěřit ani druhé straně Atlantiku, ani Asii. To my to musíme bránit a budovat ve světě globalizace.

A tak místo abychom plýtvali naší energií na naše vnitřní odlišnosti, jak už to příliš dlouho děláme, místo, abychom mrhali našimi debatami v evropské občanské válce – protože od debaty o rozpočtu, přes debaty o financích po debaty politické se přesně o to totiž jedná – musíme se především zamyslet nad tím, jak učinit Evropu silnou ve světě, jaký je. A jak také vybudovat šest klíčů k suverenitě nezbytných k tomu, aby se nám to podařilo.

Každý z těchto problémů musíme začít konkrétně řešit. Prvním klíčem, základem každého politického společenství, je bezpečnost. Evropou nyní hýbou dva proudy – nevyhnutelná a postupná ztráta zájmu ze strany Spojených států a trvalý fenomén terorismu, který si dal za cíl zlomit naši svobodnou společnost. V těchto oblastech si Evropa konečně uvědomila své slabé stránky a nutnost jednat společnými silami. Musíme znásobit naše započaté úsilí v boji proti financování terorismu a teroristické propagandě na internetu. Někteří z nás už začali. Musíme posílit naši kybernetickou bezpečnost a vytvořit společný prostor bezpečí a spravedlnosti.

V oblasti bezpečnosti se naším cílem musí stát schopnost samostatně jednat, nad rámec obrany NATO. Základ této soběstačnosti byl již položen, v posledních měsících došlo k historickým pokrokům. V červnu jsme této Evropě obrany položili základy – trvalá a strukturovaná spolupráce, jež nám umožňuje uzavírat závazky, společně postupovat a lépe se koordinovat, ale také Evropský fond obrany, abychom mohli naše schopnosti a náš výzkum financovat. Tomuto nezbytnému základu právě dáváme obsah debatou mezi různými členskými státy, které si přejí se vydat tímto směrem.

Musíme jít ale ještě dále. Nejvíce dnešní Evropě, té Evropě obrany, chybí společná kultura strategie. Tato neschopnost jednat společně a přesvědčivě zpochybňuje naši důvěryhodnost jako Evropanů. Nemáme stejnou politickou, parlamentární a historickou kulturu, ani stejné priority. A to nezměníme za jeden den. Já nyní ale navrhuji teď hned se pokusit vybudovat tuto společnou kulturu a nabízím vám evropskou zásahovou iniciativu s cílem rozvinout tuto sdílenou kulturu strategie.

Abychom tohoto sblížení docílili, je třeba hluboké změny. Navrhuji proto našim partnerům, aby ve svých státních armádách – a sám nabízím tuto iniciativu v armádách francouzských – přijímali vojáky ze všech evropských zemí, kteří si přejí pomoci, co nejvíce v počátcích, předjímat, informovat, plánovat a podporovat všechny operace. Na začátku příštího desetiletí musí mít Evropa Jednotnou zásahovou sílu, společný rozpočet na obranu a společnou doktrínu.

Přál bych si, aby se tato společná kultura rozšířila v rámci boje proti terorismu i na zpravodajské služby. Zasazují se o vytvoření Evropské akademie zpravodajství, aby se pouta mezi našimi zeměmi upevnila vzděláváním a výměnami.

Vzhledem k mezinárodnímu charakteru terorismu, musí být Evropa obrany naším štítem. Pronikají do celé Evropy, jsou zde rozvětvené – musíme tedy jednat společně. Od prevence až po represie. Proto musíme zřídít Evropské zastupitelství proti organizovanému zločinu a terorismu, nad rámec současných pravomocí, které byly zřízeny.

V posledních dnech nám tragické události připomněly, že bezpečnosti se netýkají pouze bomby a kalašnikovky. Klimatické zvraty také více než kdy předtím ohrožují naši bezpečnost a každý týden v Evropě stojí lidské životy. Proto si přeji, abychom vytvořili Evropskou civilní ochranu, která by spojila naše možnosti pomoci a intervence, a která by tak umožnila reagovat na katastrofy, které jsou čím dál tím méně přírodní, od požárů po uragány, od záplav po zemětřesení.

Evropa, jež se spojuje, aby chránila, zasahovala, zachraňovala životy, je Evropou, jež znovu nalézá smysl tohoto prvotního bratrství, která se probouzí ze zakletí, aby konkrétně jednala a ukázala sílu kolektivní akce.

Zajistit naši suverenitu je druhým klíčem – na evropské rovině se jedná o kontrolu hranic a ochranu hodnot. Migrační krize není krize, ale výzva, která bude trvat dlouho. Vznikla z výrazných nerovností globalizace. A Evropa není ostrov. Jsme zde a náš osud je spojený s Blízkým a Středním východem, stejně tak jako s Afrikou. Této výzvě musíme opět čelit na evropské úrovni. Pouze na ní budeme moci efektivně chránit naše hranice, důstojně přijímat ty, kteří mají nárok na azyl, skutečně je začlenit a zároveň rychle poslat zpět ty, kteří nárok na tuto ochranu nemají.

Dokud necháme některé z našich partnerů bez pomoci zavalené masivními příchody, dokud budou azylová řízení pomalá a nesourodá, dokud nebudeme schopni společně organizovat návrat migrantů nemajících nárok na azyl, bude nám chybět efektivnost a zároveň lidskost.

V následujících letech si bude muset Evropa uvědomit, že právě zde spočívá její největší výzva. A my máme pouze jednu možnost, jedinou alternativu: spoléhat se na naše hranice, což by bylo zároveň iluzorní a neefektivní, nebo vybudovat společný prostor s jednotným náhledem na hranice, azyl a imigraci.

Proto si přeji, aby byly v následujících letech schváleny zákony, které by přepsaly naši migrační politiku. Přeji si, aby naše řízení urychlil a zharmonizoval skutečný Evropský azylový úřad, abychom měli konečně propojené složky a zabezpečené biometrické doklady totožnosti, protože v současné době se ve Francii zabýváme desítkami tisíc žádostí o azyl, které naši evropští partneři již zamítli. Abychom postupně zavedli evropskou pohraniční policii, která by po celé Evropě zajišťovala důslednou správu hranic a navrácení těch, kteří nemohou zůstat. Abychom solidárně financovali vzdělávání a integraci uprchlíků, protože udělat místo uprchlíkům, kteří riskovali svůj život u sebe doma a na cestě do Evropy, je naším společným evropským úkolem, který musíme mít neustále na mysli.

Ale nemůžeme nechat břímě pouze na jedné straně, ať už se jedná o zemi příchodu, či o zemi hostitelskou. Je třeba vytvořit podobu opravdové, dobrovolné, organizované a sladěné solidarity. A já se domnívám, že to dokážeme na základě tohoto společného prostoru.

Tato solidarita, tato efektivnost musí vycházet z práce nás všech. Proto jsem ve Francii zahájil velkou reformu, abychom mohli lépe přijímat uprchlíky, zvýšit relokaci v naší zemi, urychlit azylová řízení podle německého vzoru, být efektivnější při nutném vracení do země původu. To, co si přeji pro Evropu, již Francie začala sama činit.

Je však třeba nahlédnout i dále a řeknu vám zcela upřímně, že ani nejmohutnějším hranicím, ani nejambicióznějším bezpečnostním politikám se nepodaří zastavit trvající migraci. Zastaví je pouze stabilizace a rozvoj zemí původu. Současná velká míra migrace pramení z nerovnosti a krizí, které z ní plynou. Pokud má mít Evropa hranici, kterou musíme chránit a prosazovat, musí mít také obzor a tento obzor je její zahraniční politika, jež musí mít jasné priority: především středozevní oblast, protože je kolébkou naší civilizace. Otočili jsme se k ní zády a nechtěli jsme krize vidět. Nyní však tuto oblast sužují.

Naše společná politika ve středozevní oblasti a v Africe se musí nyní ustálit. O to se poslední týdny někteří z nás snažíme neustálým začleňováním Evropské unie do iniciativ v Lybii, Sahelu. Ale v širším slova smyslu nesmí naše společná politika vidět Afriku jako nebezpečného souseda, ale jako strategického partnera, se kterým musíme bojovat proti výzvám zítřka: zaměstnanosti mladých, mobilitě, boji proti klimatickým změnám, technologické revoluci.

Přeji si, aby naše partnerství s Afrikou znamenalo součást přetavení evropského projektu. Rozvojová pomoc se musí zvýšit, za Francii jsem to již slíbil a každým rokem ji budeme zvyšovat a také vylepšovat, protože číslo samo o sobě o politice nic neříká a v tomto ohledu jsme příliš často posedlí symboly. A myslíme si, že rozvojová politika se redukuje na pouhé číslo. Budeme lépe spolupracovat s občanskou společností.

Ale tato veřejná rozvojová pomoc musí být také evropskou a s lepší ambicí a jsem připraven za tímto účelem, přeji si za tímto účelem znovu a na nových základech spustit projekt daně z evropských finančních transakcí, abychom mohli tuto politiku financovat.

Tuto debatu známe nazpaměť. Proč tedy vždy tyto iniciativy skončí neúspěchem? Protože technické modality, které nakonec zvolíme, dopadnou na určitou zemi více než na jinou. Mám tedy jednoduchý návrh. V Evropě jsou dvě země, které mají daň z finančních transakcí: Francie – a to říkám s o to větší pokorou, že ji zavedl jeden z mých předchůdců. Zavedme tuto daň na evropské úrovni a já jsem ochotný věnovat, dokonce velmi rád, všechny prostředky z ní na evropskou veřejnou rozvojovou pomoc.

Existuje však ještě jedna země, která zavedla daň z finančních transakcí, a to Velká Británie, která ji zavedla daleko před námi, říká se jí Stamp Duty. Pokud existují obavy z nekalé soutěže, protože je jisté, že pokud bychom nastavili daň z finančních transakcí příliš vysokou – což navrhovali někteří předchůdci – a která by nám zamezovala vytvářet hospodářskou aktivitu, nebylo by to udržitelné. Ale pokud se společně rozhodneme přijmout britskou daň, nikdo by nemohl tvrdit, že to vytvořilo nepříjemnosti či ohrožení konkurenceschopnosti Evropské unie. Ne! Zavedme tedy jeden z těchto jednoduchých modelů s širokým daňovým základem, ale konečně to udělejme. Já pro to v každém případě udělám vše.

Pochopili jste správně, třetím klíčem k naší svrchovanosti je tato zahraniční politika, toto partnerství s Afrikou, tato rozvojová politika, která by nás měla vést k založení rozsáhlého projektu spočívajícího ve společných investicích, vzdělání, zdraví, energii. Pokud se Evropa této šance nechopí, udělají to jiní, pokud to neudělá nikdo, ponese všechny následky pouze Evropa.

Čtvrtým klíčem k naší svrchovanosti je schopnost reagovat na nejvýznamější z velkých změn ve světě, ekologický přechod. Tato obrovská změna revolučně mění naše způsoby výroby, přerozdělování, chování. Dnešní Evropa je v mezidobí, ale naše volba je jednoduchá: chceme dále produkovat jako v minulosti a bránit naši konkurenceschopnost vůči mocnostem, které tuto volbu dělají či dělaly, nebo si přejeme přidat a stát se lídry nového modelu výroby, který nebude jen modelem hospodářským, ale bude i modelem společnosti a civilizace, a který se bude znovu zabývat

nerovnostmi, vnějšími vlivy na trh společnosti, kde hlavními oběťmi této nerovnováhy jsou ti nejslabší a nejzranitelnější?

Já jsem se již rozhodl a hluboce věřím, že Evropa musí být v čele efektivní a rovnocenné ekologické proměny. K tomu musíme proměnit naši dopravu, bydlení, průmysl. Pro to musíme investovat a tuto proměnu silně podněcovat. Nejprve je třeba stanovit správnou cenu za uhlík, dostatečně vysokou na to, abychom tuto proměnu mohli zajistit. Opět to bude boj. Opět zde budou lobby, odpor, že to je dobrý nápad, do kterého ale vložíme je pár eur. Pokud nedosáhneme v příštích letech vysoké ceny na tunu uhlíku, která by umožnila hluboký posun našich ekonomik, nebude to k ničemu.

Studie ukazují, že za cenu pod 25 až 30 eur za tunu to není efektivní. Tento horizont musíme mít za cíl a již nyní o něj musíme začít usilovat, to je nezbytné. Vysoká základní cena, opravdová jednotná cena, skutečný přechod k zahájení této transformace našich ekonomik, pomoc odvětvím, které to budou potřebovat, pomoc oblastem, které tyto změny nejvíce zasáhnou prostřednictvím dobře promyšlených a co nejpraktičtěji orientovaných smluv, které podpoří oblasti, kde bylo nejvíce pominulých modelů výroby, aby mohly využít vytvoření nových pracovních míst.

Tento přechod také znamená, že musíme mít skutečně fungující evropský trh s energií, tudíž konečně chtít a podpořit vzájemné propojení. Dlouho jsme ho brzdili, protože to opět nutně nebylo jádrem našich korporativních zájmů. Potřebujeme toto propojení rozvinout se Španělskem, s Portugalskem, se všemi našimi sousedy. Proč? Protože v určitých ročních obdobích se v některých místech vyrábí obnovitelná energie ve velkém a je třeba, aby ji mohla využívat celá Evropa. Jindy, když je potřeba nukleární energie, málo uhlíková, bezuhlíková a za nízkou cenu, musíme ji také rozdělit rovným dílem. Budeme mít lépe fungující evropský trh s energií, pokud budeme tato vzájemná propojení urychleně rozvíjet.

Abychom s touto strategií uspěli, musíme také zajistit, aby naši průmyslníci nejvíce ohrožení globalizací, nebyli znevýhodněni vůči konkurenčnímu průmyslu a podnikům z jiných částí světa, které nemají stejné nároky na ochranu životního prostředí. Proto nutně potřebujeme daň z uhlíku na evropských hranicích.

Základní společná cena, vzájemné propojení, smlouva o územním přechodném období, daň z uhlíku na hranicích, to jsou čtyři pilíře této energetické ambice Evropy. Nestane se to přes noc, vím, že to u někoho vzbuzuje odpor, ale jistě vím jedno: pokud o tom nebudeme hovořit, pokud nebudeme chtít se ubírat tímto směrem, nikdy to nenastane. Stanovme si tedy pevný cíl: na pět, na deset let, nastavme přechodná období, ale udělejme pro to něco již dnes. Evropa musí být v čele této energetické proměny a tuto ambici potřebuje, potřebuje jednotný trh, aby mohla tento model vytvořit.

Tato evropská ambice samozřejmě nesmí být jen obranná. To je také důvod, proč navrhuji zavedení evropského průmyslového programu na podporu čistých vozidel a rozvoje společných infrastruktur, abychom mohli po Evropě cestovat, aniž bychom ji ničili. Potřebujeme nové velké projekty, toto je jeden z nich a v této oblasti sladí naše průmyslové ambice.

Evropa, jež zaručuje naši náročnou vizi udržitelného rozvoje, je také Evropou potravinové bezpečnosti a svrchovanosti a tuto ambici zde uvádím úmyslně. Musíme si bez tabu položit správné otázky: chrání naše společná zemědělská politika naše zemědělce a spotřebitele? Když se ohlédnou do uplynulých let, ten pocit příliš nemám, dostali jsme se do paradoxní situace, kdy se SZP stala francouzským tabu, ačkoli naši zemědělci neustále odsuzují její fungování.

Zemědělská politika nesmí být politikou nadměrné správy všech oblastí Evropské unie, všech odvětví a v mnoha případech i příjmovou politikou, která jen přibližně doprovází proměny a vytváří někdy velmi složité modely, které umíme našim lidem jen stěží vysvětlit.

Evropská zemědělská politika musí zemědělcům umožnit důstojně žít z jejich příjmů tím, že je ochrání před výkyvy trhu a velkými krizemi, musí jim pomoci se rozvíjet za účelem vybudování odpovědnějšího zemědělství. Vždy bude v Evropě existovat více zemědělských modelů a já si přeji, aby se mohla každá země k této přeměně připojit podle svých ambicí a preferencí. A tato nová společná zemědělská politika nesmí být byrokratická a nespravedlivá, musí být nástrojem zemědělské přeměny, naší svrchovanosti tváří v tvář velkým výzvám globalizace. Musí znovu dodat vitalitu a ambice našemu venkovu.

Jinými slovy si přeji, abychom mohli bez zábran a nově otevřít společnou zemědělskou politiku, která se zaměřuje především na dva cíle: ochránit nás před významnými rozměry a nestálostí světových trhů, které by mohli ohrozit potravinovou suverenitu Evropy, a podpořit velkou evropskou zemědělskou přeměnu a nechat větší flexibilitu na úrovni jednotlivých zemí, aby uspořádali chod území a odvětví, zeštíhlili byrokracii, ponechat na regionální úrovni a pružněji pomáhat odvětvím všude tam, kde musí volby zůstat volbami kolektivními.

Evropané chtějí mít důvěru v potraviny a výrobky, které denně používají, a k tomu přispívá tato bezpečnost potravin, o které jsem hovořil. I zde vidíme, že je potřeba uvažovat na evropské úrovni. V létě jsme zažili něco, co nyní můžeme nazvat vaječnou krizí. Viděli jsme, že problémy na jednom místě v Evropě mají vzhledem k tomu, že máme integrovaný trh, dopad na celou Evropu a mohou zpochybnit bezpečnost našich potravin, s naprosto legitimním požadavkem našich spoluobčanů dozvědět se pravdu o těchto tématech v reálném čase.

Musíme proto vytvořit evropské vyšetřovací a kontrolní orgány pro boj proti podvodům a zaručit bezpečnost potravin, zajistit dodržování norem kvality po celé Evropě. I tuto přeměnu musíme vést. V tomto ohledu podporuji rozhodnutí prezidenta JUNKERA o ukončení dvojího potravinového standardu v Evropě a nutnosti zajistit, aby tyto orgány byly garantem legitimního sjednocení.

Dalším z požadavků Evropanů je také důvěřovat odborníkům, kteří nám poskytují informace. Naše nedávné debaty ohledně glyfosátu, endokrinních disruptorů poukazují na potřebu nezávislejšího, transparentnějšího evropského vědeckého hodnocení, lépe financovaného výzkumu, jenž by umožnil lépe rozpoznat rizika a navrhl alternativy. Je to nezbytně nutné. Dnes vedeme politické debaty, které se občas vydávají za debaty vědecké. To věda musí poukázat na nebezpečí, ale poté musí také nezávisle a transparentně navrhnout možné a vědecky prokázané alternativy. Věda v žádném případě nesmí ustoupit do pozadí před politickými závazky, které se v současné době stávají slovy vědců či autorit, ani nesmí ustupovat veřejné debatě ovládané lobby a zájmy průmyslu, které zneprůhledňují kolektivní rozhodnutí, která naši spoluobčané očekávají.

Pátým klíčem k naší svrchovanosti je digitalizace. I tato výzva představuje hlubokou proměnu naší ekonomiky, naší společnosti a dokonce i naší představitosti. Digitální přeměna není pouhé odvětví, není to pouhý současný rozmar a Evropa zde může mnoho ztratit i mnoho získat. Evropa má jedinečnou vazbu na trvalou rovnováhu mezi svobodou, solidaritou a bezpečností a to přesně je v digitální revoluci v sázce. Evropa, která si po válce vybuchovala vyrovnávací doháněcí ekonomický model, musí v této revoluci stát v čele prostřednictvím radikální inovace. A proto musíme po celé Evropě udělat vše proto, abychom měli šampiony digitálního světa a přitáhli vědecké a podnikatelské talenty.

Vím, že se to mnohým občas nelíbí. To je politika, které se chci z ekonomického hlediska ve Francii držet. Ekonomiky se již nemohou vytvářet stejným způsobem, jako když byly uvařené do sebe, jako

kdyby se talenty nestěhovaly a jako by podnikatelé byli přivázáni ke kolíku. Můžeme nad tím naříkat, ale tím se nic nezmění. Tato digitální revoluce je o talentech a o tom, jak je přitáhnout a tím přitáhnout další. O to přesně se ve vládě snaží premiér, ministr hospodářství a financí, ministryně inovací a vysokoškolského vzdělávání a výzkumu a další.

My v těchto reformách budeme pokračovat, ale i Evropa musí mít v tomto ohledu ambice. Chtěl bych, aby Evropa tuto revoluci vedla prostřednictvím radikálních inovací. Vytvořme v následujících dvou letech Evropskou agenturu pro inovace, podobně jako se to podařilo Spojeným státům s agenturou DARPA v okamžiku dobývání vesmíru. Tuto ambici si musíme vzít za vlastní. V dnešní době pro to máme jedinečný prostor. Chopme se této ambice, financujme výzkumy v nových oborech, jako je umělá inteligence, přijmeme rizika. Tato agentura by z Evropy udělala inovátora, ne následovníka.

A spíše než hořekovat nad tím, že jsou dnes největší digitální esa Američané, zítřka Číňané, najdeme prostředky, jak vytvořit esa evropská, nalezneme v tomto globálním převratu spravedlivou bezpečnost a efektivní regulace. Chci Evropu, která v této digitální transformaci uspěje, ale to otřese vším, co známe, včetně našich ekonomických a společenských organizací. V současné době tento digitální kontinent nemá žádné normy, respektive zná pouze jeden zákon, zákon silnějšího. Je na Evropě definovat rámec regulací, aby se tomuto zákonu nemusela podrobovat.

Projekt jednotného digitálního trhu je v tomto ohledu jedinečnou příležitostí, které se musíme chopit, abychom mohli vytvořit podmínky, které nám umožní bránit pravidla, která ochrání individuální svobodu a respektování soukromí, na které má každý nárok. Je to projekt, který umožní ochránit ekonomická data našich podniků a vytvořit přesnou evropskou regulaci, která zároveň ochrání jednotlivce i podniky, a která umožní evropským aktérům působit na spravedlivém trhu, a která umožní kompenzovat hluboké přeměny v tradiční ekonomice, které tato transformace mnohdy přináší. V tomto ohledu jsou základem této suverenity velké digitální platformy a ochrana dat.

To platí i pro zdanění, musíme o něm hovořit. Proč? Protože v tuto ekonomii inovace hluboce věřím, věřím v otevřený svět, který však musí být světem spravedlivé konkurence! A nemůžeme připustit, aby evropští aktéři podléhali zdanění a ti mezinárodní nikoliv, aby digitální aktéři, kteří neplatí daň konkurovali aktérům z tradiční formy ekonomiky, kteří ji platí!

V tomto ohledu začala Francie se svými partnery prosazovat u ministrů hospodářství a financí iniciativu, kterou bych rád diskutoval na úrovni hlav států a vlád, iniciativu pro zdanění vytvořené hodnoty tam, kde vznikla, což nám umožní do hloubky zrevidovat naše daňové systémy, nelitostně zdanit podniky, které se stěhují z Evropy za jediným účelem uniknout daním. Tato daň je spravedlivá, protože zdaňuje všude, kde je v jedné zemi vytvořena hodnota, a jednoduše nám připomíná základní prvek naší společné a demokratické filozofie, a sice že máme společný majetek, který musíme financovat, na což musí přispívat všichni ekonomičtí aktéři. Nemůžeme nechat aktéry nové ekonomiky, kteří jsou černými pasažéry v současném světě, protože dobře víme, že nová ekonomika způsobuje narušení trhu, nerovnost, rozvrací celé oblasti a vytváří tak situace, která vyžadují kompenzace a podporu právě orgánů veřejné moci. Je tedy zcela spravedlivé a legitimní, aby tato nová ekonomika ze svých nahromaděných zisků přispívala k této solidaritě tam, kde hodnoty vytváří.

Víte, to, co chci pro Evropu, není pouze uspět v této digitální revoluci, ale je to také vytvořit této revoluci spravedlivý rámec, který nám umožní bránit naše hodnoty, základy naší civilizace a nezbytnou ekonomickou rovnováhu. Proto v této digitální Evropě také musíme bránit naše autorská práva, musíme všude chránit vytvořenou hodnotu a toho, kdo ji skutečně vytvořil. To není debata minulosti, autorské právo není, promiňte mi ten výraz, zastaralé a trapné téma. Stigmatizujeme Francii tím, že říkáme: „víme, co nám chcete říci, budete mluvit o vašich autorských právech.“ Talentovaní režiséři, kteří přijíždějí z celé Evropy to vědí, pokud nebudeme mít evropskou



představivost, a já se k tomu později vrátím, nebude již Evropa sama sebou, ale jde zde i o spravedlnost.

Má být tedy digitální oblast jedinou oblastí, kde vytvořená hodnota nepatří tomu, kdo ji skutečně vytvořil, ale tomu, kdo ji přepravuje, kdo ji dováží k jejímu koncovému uživateli? No tak, pokud jsme dnes zde, pokud jsme odpověděli na všechny výzvy, o kterých jsem před chvílí hovořil, pokud stále držíme, tak je to proto, že máme emoce, společnou kulturu, protože jestli zde někdo předává vše, co je v Evropě opravdu důležité, jsou to právě autoři. Autorská práva tedy musíme v dnešním digitalizovaném světě bránit. To kvůli důstojnosti Evropy, její samotné schopnosti existovat a nerozpustit se ve světě napodobenin musíme bránit spravedlivé odměny pro všechny autory a všechny formy tvorby v digitalizovaném světě.

Suverenita je konečně také průmyslová a měnová ekonomická moc. Ze srdce Evropy smůžeme amozřejmě udělat ekonomickou a průmyslovou velmoc energetickou a digitální politikou, jak jsem již zmínil. Také ambiciózní politikou vesmírného výzkumu a upevněním konkurenceschopnosti evropského průmyslu v celosvětovém měřítku. Ale udržitelná hospodářská síla se může postavit pouze se společné měně, proto je pro mě tolik důležitá eurozóna. Nestydím se za eurozónu a omlouvám se za to, ale dokonce si myslím, že žádnému členu Evropské unie mimo eurozónu nedělá radost, ani jim nepřináší úlevu, že ti, kteří v ní jsou, se neodvažují říci, že v eurozóně jsou proto, aby z toho těžili.

Protože pouze na základě měnové a ekonomické Unie můžeme vytvořit základ integrované Evropy. Slyším otázky a předsudky na toto téma a chci se vyjádřit jasně: hlavním cílem není mechanismus, který by jako zázrakem vyřešil všechny naše problémy. Kdyby existoval, už bychom ho vytvořili. Nechceme spojit naše dluhy minulosti, nejde o to vyřešit problémy veřejných financí jednotlivých států, jde o to snížit nezaměstnanost, která v eurozóně postihuje každého pátého mladého člověka. V eurozóně potřebujeme dlouhodobou ekonomickou a politickou strategii, umět z ní vytvořit ekonomickou velmoc schopnou konkurovat Číně a USA a vyřešit to, co se nám již deset let nedaří, a sice vytvořit pracovní místa a zajistit, aby generace současných mladých lidí nebyla generací odsouzenou k nezaměstnanosti kvůli našim dysfunkcím, našim nerovnováhám!

Aby se nám to podařilo, každý musí převzít zodpovědnost ve své zemi, ve Francii jsme proto zahájili zcela nové reformy, které jsem oznámil, a které vláda právě realizuje. Reformy na trhu práce, odborného vzdělávání a financování ekonomiky umožní vytvořit růst, pracovní místa a udělat to, co u nás udělat musíme. Protože by nás nikdo ani na chvíli nebral vážně, kdyby naše evropské ambice měly pouze vyřešit naše interní problémy, tak tomu není, a nedovolím nikomu v Evropě tvrdit, že dnešní Francie nemá oprávnění navrhnout řešení. Děláme reformy, přetváříme naši zemi, děláme to však i s evropskou ambicí. Já nenabízím cestu, nabízím jen obzory.

Tuto odpovědnost naší země nesu a ponesu ji dále, protože je to v zájmu Francie i Evropy. Potřebujeme však také společná pravidla a nástroje. Potřebujeme sjednocenost a stabilitu prostřednictvím národních reforem, ale také prostřednictvím koordinace našich ekonomických politik a společného rozpočtu. Pokud chceme omezit naše odlišnosti a rozvinout naše společné bohatství – vše, co jsem zde zmínil – bezpečnost, ochranu před migrací, digitální přechod, ekologický přechod, opravdovou politiku rozvoje a partnerství – toto společné bohatství na prvním místě se společnou měnou, musíme ho také financovat. Potřebujeme tedy více investic, potřebujeme prostředky ke stabilizaci vůči ekonomickým šokům. Jeden stát nemůže sám obstát v krizi, pokud již sám nerozhoduje o své měnové politice. A proto ze všech těchto důvodů potřebujeme vyšší rozpočet v rámci Evropy, v rámci eurozóny.

Zdroje tohoto rozpočtu musí odrážet tuto ambici. Evropské daně v digitální oblasti či oblasti životního prostředí budou moci představovat skutečný evropský zdroj financování společných výdajů. A navíc

bychom se měli zamyslet nad přidělením alespoň části některé daně do tohoto rozpočtu, například daně korporátní, až dojde k jejímu sjednocení.

Solidarita plynoucí z rozpočtu se neobejde bez zvýšené odpovědnosti, která začíná dodržováním pravidel, na kterých jsme se dohodli, a zaváděním nezbytných reforem.

Rozpočet se také neobejde bez pevného politického vedení společného ministra a náročné parlamentní kontroly na evropské úrovni. Pouze eurozóna se silnou a mezinárodní měnou může Evropě nabídnout rámec světové ekonomické velmoci.

Uchopme problém za správný konec: pokud má euro za cíl stát se měnou všech členských států Unie, až splní požadavky, vybudujme již nyní silnou, efektivní a solidární eurozónu a tato síla v budoucnu prospěje všem, kteří se k ní připojí.

V podstatě se zde jedná o otázku jednoty. Tato evropská jednota, od francouzsko-německého usmíření po sjednocení východu a západu, je naším nejkrásnějším úspěchem a naším nejvýznamějším přínosem. Vedle oněch šesti bitev za svrchovanost chci proto také vést bitvu za jednotu. Evropa nebude silná a svrchovaná, pokud nebude sjednocená, sama za sebe, soudržná. Přijít o tuto jednotu znamená vrátit se k našim smrtelným roztržkám a ničivé nadvládě. Zajistit jednotu, aniž bychom hledali uniformitu – to je naše výzva.

Evropská osmadvacítká nemůže fungovat stejně jako evropská šestka a náš projekt, budoucnost našich národů nesmí spočívat v hledání co největšího společného jmenovatele. Neustálou debatou o hybatelských ambicích jedněch a respektováním tempa druhých vytvoříme touhu jít vpřed a Evropa bude postupovat ku prospěchu nás všech. Abychom tuto jednotu upevnili beze strachu z pokroku průkopníků, máme dvě pojítka – solidaritu a kulturu. Solidaritu chci vyzdvihnout, protože za posledních deset let se toho v Evropě mnoho namluvilo o odpovědnosti, ale na solidaritu mezi sebou jsme zapomněli.

Evropa a dokonce i jednotný trh, který je jejím základem, není hon za tím, nabídnout něco co nejlevněji – tomu jsme věřili na přelomu devadesátých let, kdy jsme překrucovali ambice společného trhu tím, že jsme nechali lid věřit, že společný trh vede ten, kdo nabídne to nejlevnější. Byla to diktatura trhu, který už nevěděl, kam směřuje! Ne, jednotný trh, samotný duch Evropy je, jak říkal Jacques DELORS, „konkurence, jež stimuluje, spolupráce, jež posiluje a solidarita, jež spojuje.“ Současně. Musíme proto znovu nalézt jádro této rovnováhy, bez něhož bude konkurence bez pravidel znamenat nenávratný rozvrat.

To je smyslem boje, který dnes vedu, abychom pozměnili směrnici o vysílání pracovníků. V dnešní době, kdy ve Francii reformujeme trh práce, není nepodstatná. Musíme oživit sociální dialog, avšak musím si být jist, že mohu bránit ty, kteří bojují se společenským dumpingem. Avšak současná Evropa před sociálním dumpingem neochraňuje, dopustili jsme vytvoření evropského trhu, jenž obchází samotnou filozofii jednoty trhu práce. Nikdo není s touto situací spokojen, toho jsem si všiml, kdekoli jsem se v Evropě ocitl.

Tudíž je tento boj za revizi této směrnice bojem za větší spravedlnost a sociální sjednocení v Evropě. V tomto ohledu vítám návrh Jeana-Clauda JUNKERA na vytvoření Evropského kontrolního úřadu, jenž by dohlížel na dodržování pravidel. Je to nutné, je však třeba jít ještě dál a vytvořit skutečný projekt daňového a sociálního sjednocení.

V této oblasti mám dva konkrétní návrhy. První se týká korporátní daně: už jsme začali, ale musíme urychlit sjednocování základů této daně a co se týče Francie a Německa se musí sjednocení v následujících čtyřech letech dokončit. Máme zde jasný mandát, dokončíme ho. Navíc však

nemůžeme mít v Evropě takové rozdíly v sazbách korporátních daní. Tyto rozdíly ve zdanění také živí jistý rozklad, rozkládají naše vlastní modely a oslabují celou Evropu.

Proto si přeji, abychom mohli stanovit do příštího evropského rozpočtu v roce 2020 rozmezí sazeb, které by bylo pro členské státy závazné. Dodržování tohoto rozmezí by podmiňovalo přístup do evropských fondů, protože nemůžeme využívat evropskou solidaritu a zároveň hrát proti ostatním. V tomto ohledu se stavím za Evropskou komisi, jež začala v posledních měsících jednat, a jež prostřednictvím úsilí Margrethe VESTAGER a Pierra MOSCOVICE začala tlačit na některé aktéry či některé země. Musíme jít ještě dále, nemůžeme mít strukturální fondy, jež financují snižování sazb korporátní daně. To je Evropa, která nefunguje tak, jak má, to je Evropa, která se rozkládá.

Druhý návrh je, definovat opravdové sociální sjednocení a postupně sblížit naše sociální modely, což je hluboce v souladu s naší světovou konkurenceschopností. Nechci, abychom stavěli tyto ambice proti sobě, proč? Podívejte se na dnešní svět, někteří před pár lety říkali: „víte, pro nás není evropská ambice dobrý nápad, naší prioritou je konkurenceschopnost.“ Ti, kteří se o to pokusili, přišli o svůj lid. Co říkal britský lid v momentě brexitu? Britské střední třídy řekly: „líbí se mi vaše konkurenceschopnost, ale netýká se mě, atraktivnost londýnského trhu není nic pro mě.“ Co řekl americký lid, když mu pozorně nasloucháme? „Ta Amerika otevřená všem vlivům, ta konkurenceschopnost, kterou jste nám vysvětlili, není nic pro naše střední třídy.“ Všude tam, kde demokracie šly do konce této ambice konkurenceschopnosti bez spravedlnosti, dochází k uzavření se.

V Evropě tedy potřebujeme znovu vytvořit pravidla nového sociálního systému, ne toho z XX. století, ne doháněcí ekonomiky, ne. Musíme se ale nad jeho konturami zamyslet na evropské úrovni, je to dobré měřítko k tomuto souboji. Přeji si, abychom již v listopadu tohoto roku vedli konkrétní diskuzi o tom, co je to sociální evropský základ, a k tomu abychom ho mohli vytvořit, si přeji, abychom stanovili také pravidla sjednocování. Měli bychom definovat minimální mzdu přizpůsobenou hospodářské realitě každé země, ale postupně mířit k jejímu sjednocování.

Naše výše sociálních příspěvků jsou dnes příliš rozdílné. Když je pracovník vyslán do jiné země, jsou v současné době největším zdrojem nerovnoti právě sociální příspěvky. Proto navíc k reformě vysílání pracovníků, kterou chci realizovat do konce roku, nabízím, aby byla placena nejvyšší výše příspěvků, ale ve prospěch země původu. Tyto peníze by mohly sloužit fondu solidarity, který by pomáhal méně bohatým zemím sjednotit hodnoty.

V následujících měsících budeme muset jasně a uzpůsobeně definovat kritéria sociálního sjednocování, které dají na jedné straně podobu debatě o rozpočtu na rok 2020 s cílem ucelit strukturální fondy, a na druhé straně budou strukturovat přístup na trh, protože s tímto sjednocováním jde ruku v ruce solidarita, kterou jsem zmiňoval před chvílí.

Toto je solidarita, jež spojuje: spravedlivá, ochránářská a ambiciózní Evropa. „Spojit lidi“, říkal lakonicky MONNET. „Žít v kolegalitě“, říkal SORBON. Cíl je pořád stejný. To si musíme neustále opakovat.

Nejsilnějším pojítkem budou v Evropě vždy kultura a vědění. Protože tuto Evropu, kde každý Evropan rozpozná svůj osud v profilu řeckého chrámu či v úsměvu Mony Lisy a může zažít emoce napříč celou Evropou četbou MUSILA či PROUSTA, tuto Evropu kaváren, o kterých hovoří STEINER, tuto Evropu, o níž SUARES říkal, že je „zákonem, duchem, zvykem“, tuto Evropu různých krajín a folklórů, tuto Evropu, o níž ERASMUS, kterého považujeme za jejího učitele, řekl, že je třeba říci každému mladému člověku, aby ji nejdříve „procestoval, aby se naučil další jazyky“ a „zbavil se svého necivilizovaného naturelu“, tuto Evropu, kterou prošlo tolik válek a konfliktů, spojuje právě její kultura.

Naše roztržičnost je pouze povrchní. Je to vlastně naše nejlepší šance. A místo, abychom nařikali nad bohatostí našich jazyků, udělejme z ní naši největší výhodu! Do roku 2024 by v Evropě měl každý student hovořit alespoň dvěma evropskými jazyky! Místo toho, abychom litovali rozdrobenost našich zemí, posilme výměny! V roce 2024 bude muset polovina věkové skupiny do 25 let strávit alespoň šest měsíců v jiné evropské zemi. Ať už se jedná o studenta, nebo učně. A tam, kde několik průkopníků jako v Boloni, Montpellier, Oxfordu či Salamanque věřili v sílu učení, kritického myšlení a kultury, ukažme, že jsme tohoto plánu hodni!

Navrhuji vytvoření evropských univerzit, které budou sítí univerzit několika zemí Evropy, které nabídnou programy, kde každý student bude studovat v zahraničí a bude se učit alespoň ve dvou jazycích. Evropské univerzity, které budou také místy inovací ve vzdělávání a nejkvalitnějšího výzkumu. Musíme se zavázat, že do roku 2024 jich zřídíme alespoň dvacet. Ale hned na začátku příštího akademického roku musíme strukturovat první, s opravdovými evropskými semestry a skutečnými evropskými diplomami.

A tyto vazby musí vznikat již na středních školách. Chci, abychom zahájili sjednocování a vzájemné uznávání diplomů na středních školách. Jak jsme to dokázali u studentů v Boloni, zahajme ještě dnes podobný proces na Sorbonně, který umožní završit opravdový studijní program umožňující výměny, změny a přeměny v celém evropském systému středoškolského vzdělávání.

Protože jak říkal MOUNIER, „univerzum hovoří k lidem v několika jazycích, z nichž každý vyzvedne jeho jedinečný aspekt.“ Prostřednictvím těchto iniciativ vám nenavrhuji odpor. Jsou to činy dobývání pro budoucí generace. Protože na konci zbude to, co lidi sbližuje! Je to ten kolegiální život, který jste zažili v Paříži, Miláně, Berlíně či Gdaňsku! Na tom záleží a to bude vytvářet evropské pojítko, tato pevná nit, která drží Evropu pohromadě, která znamená, že když se vlády hádají, když politiky někdy nejsou stejné, jsou tu ženy a muži, kteří mají společné příběhy.

Chtěl bych vás však upozornit na skutečnost, že vaše generace skloňují naši Evropu v několika jazycích! Evropa hovořící různými jazyky je jedinečná šance. Není to jen jakási homogenní hmota, ve které by se každý z nás měl jednoduše rozpustit. Tato evropská sofistikace, to je schopnost mít stále na paměti fragmenty, bez kterých by Evropa nebyla Evropou. Jen díky nim je Evropan na cestách více než jen Francouz, Řek, Němec či Holanďan. Je Evropan, neboť má k dispozici tuto univerzálnost, která v sobě skrývá Evropu a její mnohojazyčnost.

Evropa musí být tvořena těmito jazyky a jejím základem bude vždy jisté nepřeložitelné tajemno. A to je nutné přijmout. Debaty politiků a novinářů jsou ho plné. Přiznám se vám, co si myslím: hned zítra začnou jedni či druzí hledat drobné rozporuplnosti, objeví se diskuze, které budou pojednávat o tomto proslovu, a ti, kteří nemají vlastní názor, se budou snažit upozornit na překážky, které se objeví, a budou říkat „podívejte, támhle...“... Já jsem si těchto překážek všiml dříve již několikrát, někdy mohou být skutečné, nikdy však nejsou zásadní. Jedná se o prosté součásti našeho nepřeložitelného tajemna. O jazykovou či kulturní jedinečnost. Proto, když vyslovíme slovo „dluh“, nebude mít tentýž význam ve Francii jako v Německu, ani stejnou jazykovou podstatu. A to je třeba brát v potaz, když spolu hovoříme.

Naše politické diskuze v Evropě jsou vždy o něco složitější než ve zbytku světa. Evropský Sisyfos totiž před sebou musí tlačit ono tajemno. Toto tajemno je však naše šance! Je to tajemství, které skrýváme ve svých útrokách, součást důvěry, kterou vkládáme do evropského projektu. A protože nemluvíme stejným jazykem a máme v sobě toto tajemno a nesmazatelné rozdíly, nastane okamžik, kdy se

rozhodneme pokračovat společně, místo abychom se vydali každý svou cestou. A já na tomto nepřeložitelném tajemnu a na nesmazatelných rozdílech lpím, protože chci vidět Sisyfa šťastného.

A také proto, že v hloubi duše víme, že volný pohyb lidských myšlenek a lidí samotných, který bude muset evropská mládež přijmout pro blaho Evropy, je přesně to, co nás vždy spojovalo, a to s mnohem větším úspěchem, než strohá pravidla či hranice. Proto musíme důvěřovat Evropě a tomu, co jsme se jeden od druhého naučili za uplynulá staletí, abychom našli cestu k jednotě.

Podstatou evropského projektu je demokracie. Řekl bych, že to je její největší trumf, síla, která ji pohání kupředu. Po způsobu 30. let minulého století jí i dnes vytýkáme slabé stránky. Evropa je dnes posedlá „neliberálními“ demokraciemi a drsným unilateralismem, neboť Evropa, a s ní i demokracie, ztratily svůj účel. Já jsem však stále a znovu přesvědčen o opaku.

Suverenita, jednotnost a demokracie jsou pro Evropu neoddělitelné. A ti, kteří se domnívají, že si můžeme vybrat suverenitu na úkor demokracie, se mýlí! A stejně tak se mýlí i ti, kteří si myslí, že stačí nabídnout projekt plný jakýchsi demokratických „náhražek“, aniž bychom do něj zahrnuli suverenitu a jednotnost! Naší povinností je hájit tento vzájemně neoddělitelný triptych.

Dnes odpoledne vám však říkám a zdůrazňuji, že jsme již otočili stránku s původní formou evropské konstrukce. Naši otcové, zakladatelé Evropy, ji vybudovali mimo dosah lidu, neboť představovali avantgardu, první průzkumníky terénu, protože tehdy to ještě bylo možné, a oni pokračovali ve svém úsilí, které se jim vyplácelo. Je možné, že se těšili důvěře, na kterou dnes vládní činitelé nárok nemají. Žili zkrátka v jiné době, ve které fungovaly jiné způsoby komunikace.

Tato stránka byla rozcupována pochybami o evropské demokracii, se kterými jsme byli konfrontováni v okamžiku, kdy jsme ve francouzském a nizozemském referendu zaslechli „ne“. A já si myslím, že jsme neměli pokračovat na evropské cestě navzdory lidem. V jistém okamžiku jsme se domnívali, že musíme popohnat demokracii a s ní i celou Evropu kupředu za každou cenu. To byla chyba. A tato chyba se pak znásobila, neboť jsme neměli co nabídnout: vynutili jsme si své a dodali jsme „ale pozor, nic nového již nenabídneme a ani se vás nebudeme ptát na váš názor“. Tím jsme vyvolali jakési „zamrznutí“ a Francie, stejně jako mnoho jiných zemí, měla strach cokoli nabídnout, neboť se obávala nejhoršího: změny smlouvy.

Pro Německo je tím nejhorším převod dluhů, pro Francii změna smlouvy. Pokud chceme, aby Evropa fungovala nadále, čeká nás obojí. Já chci ujistit všechny, ale nesmíme se již bát lidu. Jednoduše již nemůžeme přetvářet Evropu za jeho zády. Nesmíme se však nechat polapit do pastí populistů či extremistů, kteří se omezují na pouhé „formulujme otázku jednoduše: ano či ne?“. Odpověď již známe, vždy to bude „ne“, bez ohledu na kladenou otázku. Evropský projekt potřebuje nové základy a my musíme nechat naše lidi, aby je položili, položit je spolu s nimi a vyžadovat od demokracie mnohem více než jen pouhou binární otázku.

Pokud tedy chceme znovu vykročit kupředu, přeji si, abychom vzali v potaz kolektivní smlouvy o demokracii, které budou nedílnou součástí znovuzaložení Evropy. Přeji si, abychom mohli, jakmile stanovíme jednoduché podmínky nového plánu, které budou společné všem hlavním vládám, které se rozhodnou vykročit stejným směrem, příští rok po dobu šesti měsíců ve všech zemích, které si to budou přát, uspořádat rozsáhlou debatu na tato témata, která nám umožní označit priority, obavy a myšlenky, které budou určovat směr naší cesty za Evropou zítřka. Budeme muset uspořádat

jednotlivé priority, abychom se nemuseli na konci cesty, nepochopení a ochromení nereálnými představami, ptát ano či ne, na bázi nečitelného textu psaného „do šuplíku“. Uspořádejme otevřenou debatu, svobodnou, transparentní, evropskou, abychom mohli vypracovat projekt, který poslouží jako podklad a základ pro naše evropské volby v roce 2019.

A říkám to zcela otevřeně: ti, kteří se toho bojí, si již příliš zvykli na myšlenku, že inteligentní projekty jsou složité a neprůhledné. Opak je pravdou. Všichni ti, kteří se nechali nalákat do osidel odpůrců Evropy, vydejte se za zemědělci, kteří dnes trpí, řeknou vám: „Nechceme už žádnou Evropu“. A z toho žije Národní fronta ve Francii! Ale co když se pustíte do další diskuze a zeptáte se jich: „Dobrá, ale co tedy chcete? Co vám poskytne lepší ochranu?“ Řeknou vám možná, že chtějí jinou, novou Evropu. Ale vždy dojdou ke stejnému závěru, že Evropa je ochrání lépe než absurdní národní politika.

Tato debata není jednoduchá, nicméně nám pomůže nalézt správný směr a nároky politik, které jsou společné nám všem! Nemějme z ní strach. Hlavně však nesmíme mít strach nastolit pro volby v roce 2019 evropskou debatu! Již slyším všechny ty zpozdilé, kteří si zvykli na myšlenku, že volby do evropského parlamentu budou jen souhrnem národních dialogů, našich starých dobrých zvyklostí rozmísťování figurek na šachovnici, kdy nehovoříme o Evropě, ale jen o nás. Podpořme evropské volby projektem a uvidíme, kdo je pro a kdo proti! A nastolme na toto téma demokratickou debatu.

Jedním z důvodů, proč hájím pro rok 2019 nadnárodní seznamy kandidátů, které Evropanům umožní zvolit jednotný a společný projekt, je právě konstrukce tohoto doposud nedokončeného evropského prostoru. Jak? Autory této myšlenky jsou někteří z vás, přítomní dnes v tomto sále... Britové se nás rozhodli opustit a uvolnili tak 73 evropských poslaneckých křesel. Naše volba je jednoduchá: rozebrat si tyto ostatky, s elegancí a důstojností, a rozhodnout, že Evropa, přestože má jednotný cíl, představuje společenství vlastníků jednotek. S moudře rozděleným přidělovacím klíčem máme možnost si tato neobsazená poslanecká křesla přivlastnit. Nebo se rozhodneme, že těchto 73 poslanců bude představovat odpověď Evropy na Brexit. A budeme mít k dispozici nadnárodní seznam kandidátů a celá Evropa bude volit stejné evropské poslance. Co vy na to?

A všem velkým evropským stranám, které se nás snažily přesvědčit o tom, jak skvělý by byl jeden „Spitzenkandidat“ pro Evropskou komisi, které chtěly celé tyto volby komunitarizovat a poevropštit, bych rád řekl: „Doved'te své myšlenky a úvahy až do konce! Nemějte strach! Uspořádejte opravdové evropské volby! Přestaňte analyzovat své včerejší zájmy! Do toho!“ Vy všichni Evropané však uvidíte to, k čemu došlo ve Francii v květnu, že to, co vás drží ve společných stranách, již neexistuje. Že váš vztah k Evropě se změnil, a to i v jádru velkých stran. Zjistíte, že již nevěříte v to, v co jste věřili včera.

Nehodlám ponechat těmto velkým evropským stranám monopol na debatu o Evropě a o evropských volbách! Potřebujeme, aby se občané znovu a pevně spojili. A příštím volbám bych přál, aby první skutečný krok kupředu spočíval v tom, že polovina Evropského parlamentu bude zvolena z nadnárodního seznamu kandidátů.

Francie tento Parlament často vnímala jako druhou divizi národní politiky, a to říkám zde, před několika francouzskými a evropskými poslanci. To byla velmi vážná chyba. Pokud chceme budovat suverénní Evropu, spojit své síly a schopnosti, abychom byli ještě silnější, zprůhlednit naši obchodní politiku, řídit rozpočty, které potřebujeme pro eurozónu, tento Parlament Evropanů musí být jádrem našich společných projektů.

Tato ambice by se měla stát naším politickým projektem s jasným časovým horizontem: 2024. Společně se musíme vyrovnat s potřebou jednat rychle v dlouhodobém měřítku.

V roce 2019 si Evropané zvolí své poslance. Nastane moment Brexitu. A nastane také moment, pokud zahájíme ještě dnes obnovu Evropy, moment znovunalezení důvěry v budoucnost. Prostřednictvím jasně vytyčených úkolů budou naši evropští poslanci muset jednat ve prospěch evropské přeměny. A o pět let později budou mít novou Evropu, kterou odkáží 500 miliónům Evropanů.

Jen pár týdnů po volbách do Evropského parlamentu pak Paříž uvítá Olympijské hry. Není to však jen Paříž, kdo je uvítá. Je to celá Francie a s ní i Evropa, jejichž úkolem bude živit Olympijského ducha, který se zrodil na tomto kontinentu. Bude to zcela jedinečný okamžik shromáždění, úžasná příležitost k oslavám evropské sjednocenosti. V roce 2024 zazní Óda na radost a vlajka Evropské unie se bude moci pyšně tyčit vedle našich státních znaků.

To je důvod, proč je třeba tuto debatu a tyto ambice uskutečnit již dnes. Teď je ta správná chvíle. Vše musí být řádně připraveno na evropské volby v roce 2019. Nastala ta správná chvíle! Funkční období od roku 2019 do roku 2024 pak poskytne prostor pro transformaci Evropy. Ti, co vám říkají, že je třeba počkat, to říkají již celá dlouhá léta, nebo dokonce i desítky let. Prokrastinace je nejlepším přítelem oné unylosti, o které jsem hovořil před chvílí. Chtějí jen propásnout další příležitost! My jsme však zmítáni ve víru událostí! Jsme vystaveni hrozbám! Naší jedinou odpovědí je smělost. Nově nabitě ambice jsou naší jedinou obranou. Nemějme strach, vykročme kupředu.

Jak bude vypadat Evropa v roce 2024? Jak jsem již řekl, jednotnost Evropy představuje základ pro její rekonstrukci. Evropská unie v roce 2024 bude, dle mého názoru, soustředěna okolo dvou pilířů. Prvním budou hodnoty demokracie a právního státu. O těchto hodnotách se nejedná. Nejsou „à la carte“. Co se týče hodnot, nemůžeme mít Evropu pohybující se různou rychlostí. Hodnoty představují základ pro naši jednotnost a naši svobodu. A tímto bych rád upozornil na nepřetržité pracovní nasazení Komise za uplynulé měsíce, zejména na práci Franse TIMMERMANSE.

Druhý pilíř, to je jednotný trh, který i nadále představuje nejlepší záruku pro naši sílu, prosperitu, atraktivnost. Proces zjednodušování, který byl zahájen před třemi roky stávající Komisí, musí pokračovat a být posílen. Přál bych si, abychom navázali na evropskou debatu, kterou jsme započali před britským referendem.

V počtu 28 potřebujeme Evropu, která bude jednodušší, transparentnější a méně byrokratická! Neboť síla zákona Evropu posiluje, přemíra norem činí opak. Pojďme se spolu s majiteli podniků, s nevládními organizacemi a s občany v rámci panelových diskuzí zaměřit na stávající evropská nařízení a pravidla, a pojďme ověřit, zda jsou přizpůsobena daným potřebám, zda jsou správně vykládána a zda jsou užitečná.

Jednotný trh, který je jednoduchý, účinný a který poskytuje ochranu, se musí znovu stát prostorem povzbuzujícím sjednocení spíše než konkurenci. Totéž platí pro jeho vnější odraz, kterým je obchodní politika. Naslouchám ambicím některých, kterým však odpovídám: „Pozor, jsem ochoten následovat vašeho příkladu, ovšem za podmínky, že tato obchodní politika bude od základu změněna, říkám od základu. Nečekám od vás nové diskuze s pravidly, která jsme uplatňovali včera a která nás dovedla do těchto absurdních situací, se kterými se potýkáme dnes, jako je dohoda mezi Evropou a Kanadou“. Potřebujeme, aby veškerá vyjednávání byla transparentní a aby byly uplatňovány obchodní dohody.

V našich obchodních rozpravách potřebujeme brát v potaz životní prostředí. A potřebujeme také reciprocitu, kterou získáme jmenováním evropského obchodního zástupce, který bude odpovědný za ověřování dodržování pravidel našimi konkurenty a neprodlené trestání nekalých praktik.

Aby mohla Evropská unie fungovat lépe, bude se muset podrobit otázce institucí. Nebudeme moci pokračovat s Komisí čítající téměř 30 členů jako by každý potřeboval dohlížet nad zájmy své vlastní země. To přece není ani smysl, ani podstata evropského projektu. Abychom mohli vyjít kupředu, měli bychom si vytyčit cíl čítající 15 členů. Řešení je jednoduché: pro začátek by měly největší zakládající země odvolat své komisaře! Buďme jim příkladem. To nám umožní sjednotit schopnosti, namísto jejich dělení.

Posláním této tržní a právní unie v několika příštích letech je otevřít svoji náruč. Proč? Protože tato Evropská unie, postavená na hodnotách a tomto jediném trhu, a tudíž jednodušší, rekonstruovaná, blíže svým občanům, náročnější v obchodních otázkách, to je Evropa, jejíž hranice nejsou zcela dokončeny.

Tato Unie by se měla otevřít zemím Balkánu, za předpokladu, že budou tyto země plně respektovat nabyté výhody a požadavky na demokracii. Neboť naše Unie bude i nadále velmi přitažlivá a její aura je zásadním faktorem pro mír a stabilitu celého kontinentu. Tyto nové země budou muset respektovat předem stanovené podmínky, nicméně přizpůsobené rekonstruované Evropské unii, což jim zabrání v tom, aby se otočily Evropě zády a přiblížily se Rusku nebo Turecku, případně jiným mocnostem, které v současné době nesdílejí a nepodporují naše hodnoty.

A stejným způsobem bude moci v této nové Evropě soustředěné okolo nekompromisních hodnot s dobře fungujícím tržním hospodářstvím najít za několik let své místo také Spojené království, pokud si to bude přát. To je důvod, proč jste mne dnes neslyšeli hovořit na téma Brexitu. Dnes probíhají diskuze, které nedefinují budoucnost Evropy. Nedokáží si však představit, že by si v této Evropské unii, kterou navrhuji, a která je založena na nové a jednodušší formě, nenašlo Spojené království své místo.

Skutečnost, že jsme schopni přistoupit na toto rozšiřování, je způsobena také tím, že robustnější základ Evropské unie umožní přijmout větší rozdíly. A za touto filozofií si stojím. Evropa již dnes přechází z jedné rychlosti na druhou, tak proč bychom se to báli říct a chtít? Je to snad proto, že ti, kteří se pohybují rychleji, již nemají odvahu pokračovat dál, protože jsme ztratili chuť, protože ti, kteří je sledovali na zběsilém úprku, si nakonec řekli: „tato novodobá Evropa nevypadá zas tak úžasné, už se ani neodvažují spojit, neodvažují se nabídnout nové postupy, a ani se nedovazují vykročit kupředu“.

Pojďme vstříc této diferenciaci, této avantgardě, k srdci Evropy, o kterém jsem hovořil před chvílí. I v těch nejtěžších úkolech, které nás čekají, musíme jít kupředu a stále rychleji, a musíme žít své ambice. Žádný stát nesmí být vyloučen z této dynamiky, ale žádná země nesmí bránit v cestě těm, které chtějí kráčet rychleji nebo dojít dále.

Říkám to zde, a odkazuji na návrhy Maria MONTIHO a Sylvie GOULARDOVÉ, které byly předloženy před pár lety. Myšlenka, že ti, kteří chtějí méně, si mohou dovolit bránit v cestě ostatním, je kacířská. Přijmeme četné rozdíly a, stejně jako v každém klíčovém okamžiku svých dějin, Evropa bude kráčet



kupředu nejprve díky odhodlání několika mála členů. Tyto ambice nikdy nepředstavovaly důvod k vyloučení, ale naopak základ evropské jednoty a suverénnosti.

Doba, kdy Francie rozhodovala ve jménu Evropy, nikdy neexistovala, leda snad ve výplodech fantazie několika zbloudilých nacionalistů. Doba, kdy se Francie domnívala, že rozhoduje ve jménu Evropy, existovat mohla, ale to si rozhodně nepřejí. Ovšem doba, kdy Francie navrhuje postupovat kupředu spolu s Evropou a se všemi Evropany, kteří si to přejí, ta doba je zpět, a já v tomto okamžiku myslím na Roberta SCHUMANA z 9. května 1950 v Paříži, který se odvážil navrhnout vytvoření Evropy. Myslím na jeho působivá slova: „Evropa neexistovala a my jsme se ocitli ve válce“.

Proto na sebe dnes беру odpovědnost a navrhuji kráčet stále dál, odvážit se hovořit o Evropě a najít pro ni slova útěchy a povzbuzení. Nemám na mysli vynucování a nátlak, předstíranou touhu vše od základu změnit – již bylo řečeno mnoho, ovšem vzít na sebe riziko a navrhnout smysluplnou a ambiciózní vizi, navrhnout postup a možný cíl, namísto diskutování o způsobu, jak to všechno udělat, vzít na sebe nezbytné riziko toho, který zvolá „Kupředu!“.

Dva dny po volbách v zemi našeho hlavního partnera bych ještě znovu rád poblahopřál paní kancléřce Angele MERKELOVÉ, se kterou nesmírně rád spolupracuji, neboť oba sdílíme tutéž proevropskou angažovanost. Víím, jak bolestivé pro ni bylo zjištění, kolik příznivců si v její zemi získaly nacionalistické proslovy plné nenávisti. Nicméně víím, že její reakcí nebudou ani ústup, ani bázlíivost. Víím že i dnes, stejně jako ve všech situacích, kdy byla její země vystavena historickým výzvám, bude její reakce stejná: odvaha a respekt vůči dějinám. A to je přesně to, co bych jí poradil.

Také Německu navrhuji nové partnerství. Nebudeme se shodovat ve všem, nebo ne hned, ale o všem budeme jednat. A pro ty, kteří tvrdí, že to je nemožný úkol, mám odpověď: vy jste si již zvykli na rezignaci, já ne. Těm, kteří tvrdí, že je to příliš obtížný úkol, říkám: vzpomeňte si na Roberta SCHUMANA, pět let po válce, kdy v ní prolitá krev sotva stačila zaschnout. Ve všech situacích, které jsem zde uvedl, jsme schopni vydat první francouzsko-německý impuls, rozhodující a konkrétní. Proč bychom společně nezahájili podnik zaměřený na průlomovou inovaci, společný program umělé inteligence, který by z Evropy učinil motor světového růstu? Proč bychom si nestanovili cíl plně integrovat do roku 2024 trhy s uplatněním stejných pravidel pro naše podniky, od trestního práva po konkurzní.

Tento průkopnický a konkrétní přístup je podstatou Elysejské smlouvy. Pusťme se do práce a uplatněme tyto nové společné závazky v nové smlouvě o spolupráci, kterou budeme moci společně podepsat při příležitosti 55. výročí podepsání první smlouvy, tedy 22. ledna 2018. Obnovme Elysejskou smlouvu 22. ledna příštího roku.

Tyto ambice sdílíme také s Itálií. Hned zítra se setkám s předsedou Rady, Paolem GENTILONIM, a společně učiníme první kroky na cestě vytyčeným směrem. Stejnou vizi však sdílíme také se Španělskem, Portugalskem, Belgií, Nizozemskem a Lucemburskem, a mnoha dalšími partnery. Během několika uplynulých měsíců jsem se již setkal s mými 22 protějšky, s každým z nich chci spolupracovat s pokorou, nýbrž s odhodláním, neboť nyní nastal náš čas.

Doba, kdy Francie předkládala návrhy, je zpět, a já navíc hodlám navrhnout všem těm, kteří jsou odhodláni být součástí této suverénní Evropy otáčející se okolo os, které jsem načrtnul, sjednocené a rozmanité Evropy, demokratické Evropy, s respektem vůči dohodám, založit v následujících týdnech

skupinu pro znovuzřízení Evropy. Jejími členy budou dobrovolní zástupci každého členského státu a jejími partnery budou evropské instituce.

Začněme ještě dnes. Do léta 2018 se bude skupina zaměřovat na upřesňování a navrhování opatření, která by umožnila uplatnit šest klíčových bodů suverenity na základě debat vycházejících z demokratických kolektivních smluv.

Vidíte, už jsme se dostali téměř na závěr mého proslovu, a já jsem se prakticky vůbec nezmínil o uplatňovaných nástrojích. Evropa byla posedlá diskuzemi o smlouvách, rozpočtech, kapacitách, mechanismech spíše než o projektu samotném. Tato metoda již nefunguje jako pohon. Změna smlouvy neznamena její konec, je to nástroj ve sužbách ambicí. Neodbočujme však a věnujme se i nadále jednotlivým tématům.

Skupina pro znovuzřízení Evropy označí změny, které je třeba provést, a to zcela otevřeně, bez žádných tabu. Podle jednotlivých případů bude uplatněna intenzivnější spolupráce, dohoda ad hoc, bude vyžádána nová legislativa, a, pokud to bude projekt vyžadovat, také změna smlouvy. Na moji odpovědnost.

Stejně tak nehodlám určovat členy uzavřeného klubu, ty, kteří by se mohli projektu zúčastnit, zaměříme se raději na definování cesty a metody, a přivítejme v ní všechny ty, kteří budou mít chuť, odhodlání, sílu a nebudou bránit v postupu druhým, nebudou jim stát v cestě.

Tyto návrhy a výzvy k jednání, které jsem zde uvedl, tyto iniciativy, které nabízím partnerům, kteří se o ně zajímají, cíl, který jsem vám zde chtěl přiblížit, mají jedinou společnou ambici, kterou je vrátit Evropu Evropě a vrátit ji jejím lidem. Musíme je přesvědčit, že 70 let, které máme za sebou, nejsou dílem náhody, nýbrž dílem neoblomné vůle zakořeněné v jedinečném optimismu.

Musíme si znovu zasloužit Evropu, která nám umožnila otočit se zády k válce. Dnes již nevíme prakticky nic o zničených městech, o synech, kteří opouštěli své rodiny, o ostatních drátech v srdci Evropy, o otcích, sestrách, o dětech ukládaných do hrobu s hrdlem sevřeným neštěstím. Již nepotkáváme na ulicích pamětníky války zanechané v neutišitelném smutku, neboť fanatismus a nacionalismus získaly v jistý slabý okamžik převahu nad lidským rozumem.

Již však vidíme nové zárodky toho, co by mohlo zničit tento mír, který nás konejší. Proto vám chci říci, že tyto ambice, které v sobě neseme, se musejí probudit a otřást naším vědomím, neboť musíme být připraveni ve správný čas čelit obskurním ideologiím, které se na nás řítí ze všech koutů Evropy. Položme si vážně otázku, jak si představujeme budoucnost, a seberme odvahu, všichni společně, tuto budoucnost vystavět.

A říkám to všem evropským majitelům podniků, říkám to všem poslancům v Evropě, a říkám to všem evropským občanům: podívejte se na naši epochu, postavte se jí tváří v tvář a uvidíte, že nemáte na výběr. Nemáte luxus předchozí generace, která měla k dispozici to, co jí bylo odkázáno, prakticky v zárodku. Vy tento luxus nemáte. Vaše volba je prostá, buď můžete nechat o něco více volebního prostoru nacionalistům, těm, kteří Evropu nesnášejí, a za pět, deset, patnáct let je tu můžete čekat. A již jsme zde byli svědky jejich vítězství!

Nebo se můžete chopit své odpovědnosti beze zbytku a chtít tuto Evropu se všemi riziky, každý za svou zemi, protože nám musí být naše Evropa drahá, jelikož jizvy, které ji zbrázdily, jsou našimi jizvami!

Za touto ambicí musíme jít hned teď. Teď, protože nastal čas, čas změn našich spoluobčanů, ale hlavně proto, že neseme odpovědnost za naši mládež po celé Evropě. Odpovědnost, ke které se dnes hlásí manažeři, je nechat naše mladé lidi napospas extrémům, nabídnout jim budoucnost, jež bude postrádat náš přepych vybrat si svůj vlastní osud, a vydat naši mládež veškerému tápání historie.

Říkám tedy všem evropským vůdcům, ať už jsou naše potíže jakékoli, ať už jsou zvraty jakékoli, máme pouze jedinou odpovědnost a to za naše mladé lidi, za budoucí generace. Můžeme získat jejich vděk, nebo si vysloužit jejich pohrdání. Já jsem si už vybral.

Děkuji vám.

Tiskové oddělení  
KANCELÁŘ PREZIDENTA REPUBLIKY  
01 42 92 84 12 / 87 29  
[www.elysee.fr](http://www.elysee.fr)